

Sygn. akt V KK 255/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 października 2016 r.,
sprawy **K. L.**,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w S.,
z dnia 18 stycznia 2016 r., sygn. akt IV Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G., Zamiejscowy Wydział Karny
z siedzibą w Ł.,
z dnia 7 maja 2015 r., sygn. akt VII K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Sądu Rejonowy w G. Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Ł. wyrokiem z dnia 7 maja 2015 roku, sygn. akt VII K (...), uznał K. L. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 286 § 1 k.k. i przyjmując, że czynów tych dopuścił się w ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł, a na podstawie art.

46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 26931 zł.

Sąd Okręgowy w S. po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego K. L. i jego obrońcę, wyrokiem z dnia 18 stycznia 2016 roku, sygn. akt IV Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- przyjął, iż oskarżony dokonał sprzedaży, o których mowa w zarzuconych mu czynach działając czynem ciągłym, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w związku z tym ustalił, że przypisane oskarżonemu czyny stanowią jedno przestępstwo popełnione w okresie od 26 lipca 2012 r. do 10 października 2012 r., które zakwalifikował jako występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to przestępstwo, na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 złotych;
 - uchylił orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody;
 - orzekł o zaliczeniu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu zatrzymania;
 - za podstawę prawną wszystkich wydanych wobec oskarżonego rozstrzygnięć wskazał ustawę – kodeks karny w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;
- a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od ww. wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 18 stycznia 2016 roku wniósł obrońca skazanego K. L., zarzucając naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 6 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k.; art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 170 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz art. 424 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w S. w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego K. L. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego K.L. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia art. 6 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., który w założeniu obrońcy miał polegać na niewłaściwym rozpoznaniu podniesionego w apelacji zarzutu pozbawienia oskarżonego prawa do obrony wskazać należy, że zarzut ten nie jest zasadny. Tożsamy zarzut obrońca K.L. podniósł w apelacji od wyroku Sądu I instancji (pkt 1 lit. a apelacji), przy czym na s. 3 uzasadnienia Sąd odwoławczy w trafny i wyczerpujący sposób odniósł się do tego zarzutu. W szczególności Sąd Okręgowy trafnie podniósł, że w toku postępowania oskarżony korzystał z pomocy prawnej ustanowionego przez siebie obrońcy, a w dniu 18 grudnia 2013 r. obrońca wypowiedział pełnomocnictwo (*k. 3224, t. XVII*). Na rozprawie w dniu 19 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy nie uwzględnił wniosku o odroczenie rozprawy w celu ustanowienia nowego obrońcy, uznając że zmierza on do przewlekłości postępowania. Na rozprawie tej Sąd Rejonowy przesłuchał świadka Ł. S. i odroczył rozprawę. K. L. wyznaczył nowego obrońcę dopiero w dniu 12 marca 2015 r. (*k. 3587, t. XVIII*), a w okresie od 19 grudnia 2013 r. do 12 marca 2015 r. nie korzystał z pomocy obrońcy, osobiście uczestnicząc w szeregu rozpraw. W zaistniałej sytuacji procesowej jest zatem oczywiste, że w sprawie nie miał zastosowania przepis art. 378 § 1 k.p.k., a obrona oskarżonego nie była obligatoryjna, a tylko wówczas sąd obowiązany jest umożliwić oskarżonemu wyznaczenie nowego obrońcy i w tym celu, w miarę potrzeby, rozprawę przerwać lub odroczyć. Z przepisu tego wynika również, że w przypadku obrony fakultatywnej sąd nie ma obowiązku odraczania lub przerywania rozprawy celem umożliwienia zmiany obrońcy z wyboru. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się bowiem, że przepis art. 6 k.p.k. ogólnie gwarantuje oskarżonemu prawo do korzystania z pomocy obrońcy, lecz nie wprowadza zasady, iż na żądanie oskarżonego nie można przeprowadzać czynności procesowych bez udziału jego obrońcy. Przepisy szczegółowe kodeksu postępowania karnego zapewniają realizację prawa do obrony w takim zakresie, w jakim ustawodawca uznał to za niezbędne. Celowi temu służą na przykład przepisy o obronie obligatoryjnej (art. 79 i art. 80 k.p.k.), o wyznaczaniu obrońcy z urzędu (art. 78 i art. 81 k.p.k.), a także art. 353 k.p.k., gwarantujący oskarżonemu dysponowanie stosownym okresem do ustanowienia obrońcy przed pierwszą rozprawą, czy też art. 117 § 2 k.p.k., gwarantujący należyte zawiadamianie, między innymi, obrońców o terminach

czynności procesowych (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2006 r., IV KK 33/06, R-OSNKW 2006, poz. 1*). Realizację prawa do obrony gwarantuje również przepis art. 27 ust. 2 Prawa o adwokaturze, zgodnie z którym „adwokat, wypowiadając pełnomocnictwo, zawiadamia o tym zainteresowane organy; jest także obowiązany jeszcze przez dwa tygodnie pełnić swe obowiązki, jeżeli nie nastąpiło wcześniejsze objęcie sprawy przez innego adwokata lub zwolnienie ze strony klienta”.

Niezależnie od powyższego zauważyć także należy, że na rozprawie w dniu 30 kwietnia 2015 r. uczestniczyli już zarówno oskarżony, jak i jego nowo wyznaczony obrońca, jednak obaj zgodnie złożyli oświadczenie, że nie żądają uzupełnienia przewodu sądowego i nie składają wniosków dowodowych (*k. 3594, t. XVIII*), w tym ponownego przesłuchania Ł. S. . W nakreślonych okolicznościach nie sposób uznać zatem, że w sprawie doszło do naruszenia prawa do obrony, a także że zarzut naruszenia tego prawa został niewłaściwie rozpoznany przez Sąd odwoławczy.

Nie jest zasadny także zarzut z pkt 2 kasacji, przy czym obecnie wydaje się, że obrońca skazanego kontestuje jedynie decyzję o oddaleniu wniosku o powołanie biegłego z zakresu informatyki (w apelacji obrońca kwestionował także oddalenie wniosku o przesłuchanie świadka P. K.). Tożsamy zarzut obrońca podniósł w pkt 1 lit. c apelacji od wyroku Sądu Rejonowego, przy czym zarzut ten został właściwie rozpoznany, a następnie omówiony na s. 4-6 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego. Na wskazanych kartach Sąd odwoławczy wręcz drobiazgowo przedstawił okoliczności, które potwierdzały zasadność oddalenia złożonych przez K. L. wniosków dowodowych i do wskazanych kart pisemnych motywów wyroku Sądu Okręgowego w S. należy skarżącego odesłać, aby uniknąć zbędnych powtórzeń.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut z pkt 3 kasacji. Sąd Okręgowy wprowadził dość ogólnie, ale wskazał jednak, że doszedł do przekonania, iż warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności nie spełniłoby zakładanych celów ogólnoprewencyjnych i wychowawczych z uwagi na uprzednią karalność K. L., a tego rodzaju argumentację należy uznać za dostateczną.

Powyższej oceny nie są w stanie podważyć także argumenty zawarte w piśmie obrońcy skazanego datowanym na dzień 7 października 2016 r. (wpływ do SN – 27 października 2016 r.), zatytułowanego „Uzupełnienie kasacji”, które skądinąd złożone zostało ze znacznym przekroczeniem terminu wskazanego w art. 524 § 1 k.p.k.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążył skazanego.